

Овчарката яздила на козата, ала тъй, че краката ѝ се опирали о земята.

Когато дошла до царя, извадила гължбитѣ подала му ги и казала :

— Ето подаръка за васъ!

Царьтъ протегналъ ржцѣ да поеме гължбитѣ, ала тя ги изпуснала — тѣ хвъркнали и избѣгали.

Тогава овчарката рекла :

— Ето ме, дойдохъ, царю честити! И ето: и причакватъ ме хората, и не ме причакватъ; и язда, и пѣшкомъ ходя; и донесохъ ти подаръкъ, и не ти донесохъ.

Царьтъ гледалъ овчарката и си мислилъ :

— Какъвъ чуденъ младъ човѣкъ.

Овчарката се засмѣла и му рекла :

— Не съмъ тоя, за който ме мислишъ !

И, като хвърлила мжжкитѣ си дрехи, станала пакъ хубава мома.

Царьтъ се много зарадвалъ на тая умна мома. Той не билъ жененъ, хваналъ я за ржка и слѣдъ нѣколко дни направили голѣма сватба, царска сватба. По цѣлото царство се веселили.

И тъй, умната овчарка станала царица.

Ал. Спасовъ

